

Kanske imorgon

Vägen slingrade sig uppåt. Likt en svart orm skar den mörka asfalten genom skogen upp mot krönet och dagens sista ljus. Längst upp gjorde den en tvär sväng och fortsatte sedan ned mot samhället.

Karin kände den väl. Det var en omväg hem från jobbet men väl värd att ta och tiden hon där fick till sig själv var outhärlig... och samtidigt outhärdlig.

Då hon nått toppen stannade hon till på väggkantens grus och steg ur. Det var en känd utsiktsplats men vid den här tiden, då mörkret var på ingång, var där få som stannade till. Det var konstigt tyckte hon då vyerna som åt vardera håll mötte ögonen skulle platsa på vilket vykort som helst.

Klippan stod som alltid stabil och välkomnade som om den väntat henne. Där fanns en träbänk för besökare men Karin slog sig som alltid ner på klipphöllan med fötterna fria ut över kanten.

Här kunde hon andas och möta dem som hela dagen stressat hennes jagade själ.

De som hetsat henne till ett svar och till handling.

Skulle hon?

Var det idag det skulle ske?

Hon ställde frågan och väntade.

Inget svar.

Kanske var hon inte redo?

En kylig bris svepte upp över bergssidan och hon drog upp benen mot bröstet och lade hakan mot knäna. I kvällssolens sken var utsikten himmelsk.

De låga tallarna, bergknallarna, grantoppar så långt ögat kunde nå.

Paradisets vidder bugade inför henne och bjöd in.

Lockade.

Det var så obeskrivligt vackert och dog man här så dog man lycklig.

Direkt in i himmelen.

Men inte idag.

Hemma väntade Jesper och barnen och hon längtade efter att få ta dem i sin famn och bara hålla om dem. Att säga att vad som än hände så älskade hon dem...

...vad som än hände.

Livet var underbart.

Ändå kom de.

Tankarna.

Som skenande hästar drog de fram och trampade ner allt i sin väg och när de väl fått fart så var de omöjliga att tygla.

De slet, ryckte och drog.

Sparkade inifrån.

Härjade fritt utan sans.

Hur det kom sig visste hon inte.

Ingen visste. Inte ens Jesper. Han skulle aldrig förstå det hon själv inte förstod.

Varför hon?

Hon stödde händerna mot klippan. Hård och sträv till sin yta men stadig och lugn lyssnade den tyst till hennes ord som en trogen vän.

”Jag har allt man kan önska. Allt jag någonsin drömt om.

Ändå känns det så tomt.

Varför?

Vad har jag gjort för ont?

Varför straffas jag?

Smärtan finns där. Följer mig och gnager i bröstet.

I själen.

Det gör så ont.

Den syns inte och inte heller vill jag att den ska synas.

Vågar inte.

Ändå vill jag att de ska veta.

Det vore enklare om de förstod.

Om jag förstod...

Varje dag sitter jag här.

Varje dag ställer jag frågan...”

Skammen gav en sur smak i munnen och samvetet slog hårt med sin piska över ryggen.

Hur kunde hon som mor gå i sådana tankar?

Hur kunde hon ens överväga att lämna sina barn?

Att på eget bevåg ta sig själv ifrån dem?

Hur kunde hon?

Ändå var det så självklart.

Tänk att få flyga.

Att få kasta sig ut och fritt sväva ner mot paradiset som med öppna portar varmt
välkomnade.

Vilken lättnad.

Vilken befrielse.

Lockande som Näcken med sin fela.

Oemotståndligt likt Skogsråets skönhet.

Men inte idag.

Kanske imorgon...

Text: Arne Wester 2015